

FAIG TARD A LA FEINA. Corro pel carrer i arribo sense alè a la cruïlla d'una gran avinguda. El semàfor, amb el llum taronja exultant, se'n fot de mi. Dubto uns segons. Calculo les meves possibilitats d'arribar a l'altra banda sana i estàlvia. Veig uns vehicles aturats que ja es preparen per al tret de sortida. Són igual que bisons ferotges envoltats per la polseguera grisa i densa que aixequen amb les potes. Els seus ulls, com a fars, em miren emprenyats. No m'ho penso més i travesso el carrer. Cinc carrils.

Un aclariment: no em mou cap mena de desafiament a la vida, tampoc el pensament poderós i estrany que tot pot capgirar-se en pocs segons.

No pretenc suïcidar-me.

Només soc una treballadora que vol evitar que li posin una creueta a l'expedient laboral.

Em va d'un pèl, però, ser esclafada per les bèsties: quan ja soc al tercer carril, sento uns clàxons impertinents i agressius. M'afanyo a arribar a la vorera, i, així i tot, un

cotxe ha de frenar bruscament a quatre passes d'on soc. Crits al meu voltant. Una persona fins i tot m'insulta. I jo noto una eufòria insòlita: he assolit el repte dels bisons ferotges.

Ho veus, Manu, com no n'hi ha per tant, li dic en els meus pensaments al meu marit, sempre tan prudent.

Sana i estàlvia, tombo a l'esquerra a la cantonada següent. La porta dels GM-SM (grans magatzems-secció supermercat) ja és oberta i entro. Em saluden. Saludo: Bon dia a tothom. Arrossegant els peus inflats, em dirigeixo als vestidors. L'eufòria s'esvaeix i es torna una taca negra només d'entrar i veure l'uniforme a l'armariet. Però també en notar l'aliança al dit. Davant el mirall, em repasso el maquilatge i m'acabo de vestir; surto dels vestidors i em planto davant la caixa, preparada per atendre els primers clients. La canellera ben ferma. Bon dia, saludo. Somriure forçat. Badall dissimulat.

Arriba la primera clienta: dona avorrida que necessita parlar. Bé, sembla que per fi comencen a baixar les temperatures, diu. El temps: un tema de conversa recurrent quan no tens res a dir. Una vida buida. Com jo, que visc amb un peix bullit. Sí, aquest estiu ha estat un infern, contesto mentre passo els productes pel lector. Diuen que és cosa del canvi climàtic, replica ella, i client número dos, a la cua de la caixa, es queixa de la nostra xerrameca. Client número dos és un home encorbatat que es dona aires de grandesa. Que s'esperí. És clar, responc, si fins i tot sembla que els gels de l'àrtic s'estan desfent. Cop de taló impacient (i impertinent) de client número dos.

M'esperen cinc hores seguides de la mateixa rutina davant la caixa.

A quarts d'una demano el canvi: *Señorita Pérez, acuda a la caja número tres. Repito, caja número tres. Arriba la señorita*

Pérez, la caixaera del mes. Transmet eficàcia i resolució. Els seus moviments són ràpids i confiats; el maquillatge, perfecte.

Necessito anar al lavabo, em justifico. D'acord, respon. Cinc minuts, diu. To imperatiu.

Només li falta dir: Aquí hem vingut a treballar, no a gratar-nos la panxa, com acostumaven a repetir els pares, penso tancada al lavabo: el meu quarter general. Asseguda a la tassa, miro la porta amb avidesa. Si no fos perquè als grans magatzems hi ha moltes espietes, em dedicaria a escriure missatges contra el meu cap. Contra tots els caps.

Les meves queixes.

Tot allò que no vaig gosar dir fa tres anys, quan, com una peça menor en un tauler d'escacs, em van traslladar de la llibreria, on treballava des de feia més de trenta anys, al supermercat. Condemnada a passar els anys que em queden fins a la jubilació aconsellant els clients sobre la millor marca de menjar de gat del mercat: Sens dubte, Royal Canin, dic jo, que només tinc un marit com a animal de companyia, mentre avergonyida imagino els ulls estupefactes de la Martín Gaité en sentir-me parlar com una experta en mascotes, però també els ulls burletes del Camilo José Cela per la meva impostura.

DESPRÉS DE LA FEINA, EL MANU EM PASSA A BUSCAR. Li venia de pas, diu. Tenia una reunió a prop. Això no cal ni que m'ho digui: ho puc endevinar pel seu posat de persona ocupada i la camisa blanca arromangada que porta. Pel gran somriure ufanós amb què em saluda, que fa que se li estiri la cicatriu que té al mentó. Veig com el miren les companyes i temo els seus comentaris demà al matí. La cicatriu li dona un aire interessant, em van dir un cop. I jo vaig pensar que només demostrava la seva estupidesa perquè se la va fer en caure mentre intentava veure com es construïa la torre de Collserola. És l'anomenada «cicatriu Foster».

No li pregunto sobre què era la reunió. No cal. Ell no para d'enraonar sobre les demandes que ha presentat l'associació de veïns.

No m'ha preguntat, encara, com ha anat el dia.

M'informa, això sí, que la nevera s'ha espatllat i que haurem de sopar fora.

De debò haurem de sopar fora perquè la nevera s'ha espatllat?

Al meu món, quan una cosa s'espatlla, es truca al servei de reparacions. Al món del Manu, en canvi, es va a sopar fora.

Què hi farem.

Les meves cames plenes de varices segueixen les seves sabatilles esportives de jubilat actiu sempre preocupat per la humanitat i pels gossos abandonats. Vaig un pas endarrere. No puc mantenir el seu ritme. S'atura un moment per esperar-me i aprofito per preguntar-li des de quan no li fa res anar a una reunió vestit de *rana*, com diu ell. Em corregeix: *runner*.

Com sigui. Tant de bo no l'hi hagués preguntat mai.

Quan arribem al restaurant que ha escollit, encara està explicant que es tractava d'una trobada informal amb un parell de polítics del districte.

Un restaurant xinès?, m'estranyo.

Vietnamita, em corregeix amb la mirada severa. I repren el discurs mentre s'asseu en una mena de banc baix amb els braços estesos al respatller, com si estigués al sofà de casa. La mirada satisfeta. La seva serenor aparent contrasta amb la inquietud de les meves cames després d'estar-me tanta estona dreta. Si no fos perquè el Manu té cabells, galtut com és, semblaria un més dels budes xinesos que decoren el restaurant.

Un cop hem demanat els plats, el Manu continua amb la descripció de com s'ha desenvolupat la reunió entre veïns i polítics.

Ens serveixen els primers i encara xerra sobre els acords assolits.

Des de quan li agrada el menjar vietnamita?, penso, però aquest cop em reprimeixo a temps i no l'hi pregunto.

No vull haver de sopar sentint parlar de la guerra del Vietnam.

Arriben els segons, i els bastonets que es fan servir per menjar-los. Demano forquilla. El Manu em mira amb la boca torta, una mica avergonyit. Ell, sorprenentment, se les arregla prou bé amb els bastonets. Observo com els agafa, amb desimboltura; com mastega quaranta vegades cada mos (consell del dietista); com es passa el tovalló per la comissura dels llavis abans de beure. Sempre m'he preguntat d'on ha tret aquestes maneres tan refinades que sembla que el fan sentir superior.

Començo a menjar el plat que he demanat. Peix. No m'agrada, comento. No té bona pinta. Està poc fet. Mai et sembla bé res, diu ell, i el tasta i afirma, tot seguit, que el peix està boníssim, que estic plena de manies, i continua gaudint del bun cha que ha demanat.

Premo els llavis fort sota el pes de les seves paraules.

A la nit, sense poder dormir pel mal que em fa la panxa i amb el Manu roncant al costat com un campió, recordo com m'agafa la mà quan creu que està malalt, com si així s'aferrés a la vida, pensant que no el deixaré anar mai. No sé què és pitjor, si les nàusees que sento en aquests moments, el sentiment de soledat, la ràbia o la sensació de viure una estafa, la d'un matrimoni en què només una de les persones té cura de l'altra.

No n'hi ha per tant, em diu l'endemà, quan em llevo amb còlic, nàusees i descomposició, i, malgrat tot, vaig a treballar. Aguanto com puc les vuit hores de feina amb visites contínues al lavabo entre les mirades desconfiades de la *señorita* Pérez-caixera del mes. Encara hauré de donar-li explicacions de per què he gastat tot el paper higiènic.

A la tarda, quan arribo a casa, no m'he refet del mal de ventre, i a més m'ha sortit una urticària. L'hi comento

al Manu, que està concentrat en la redacció de l'acta de la reunió del dia anterior. Els ulls clavats a la pantalla de l'ordinador, que sols separa quan li anuncio que vaig al metge. Segur que el que tens és per culpa dels nervis que pateixes al súper, opina, sempre t'ho prens tot a la valenta. Hauries d'apuntar-te a un curs de ioga, m'aconsella mentre torna a desviar un instant els ulls de la pantalla per mirar-me, però de seguida és abduït de nou per la seva tasca.

Prefereixo obviar la seva mesquinesa.

No cal que m'acompanyis al metge, contesto sabent que, amb la seva mania de portar sempre la contrària, s'encaparrotarà a venir per complir així amb el seu paper d'amantíssim espòs, ciutadà exemplar i el fill que tota mare voldria tenir. El cert és que, en aquests moments en què el mal de panxa em fa caminar doblegada, necessito que m'acompanyi.

I si us plau, per un dia, estigues callat, li demano.

ESPERO L'AURORA DAVANT LES PORTES DELS GRANS
MAGATZEMS. Vull donar-li una sorpresa.

A les vuit tocases, la veig sortir del súper.

Els cabells tallats a l'altura de les orelles li escauen
molt més que la cua que portava des de l'escola de les mon-
ges.

Aurora, ja no tens edat per recollir-te els cabells en
una cua, li vaig dir un dia.

L'endemà se'ls va tallar.

Intento que l'Aurora conegui costums diferents dels
nostres i li proposo que sopem en un restaurant vietnami-
ta. No és una bona idea. Quan arriben els segons, demana
forquilla i es queixa de tot: no li agrada el peix.

No bada boca en tota la vetllada.

(D'acord, reconec que parlo massa.)

L'endemà es lleva amb mal de panxa.

Caparruda, s'entesta a anar a treballar malgrat les me-
ves advertències.

Torna a la tarda amb descomposició i urticària, i l'he d'arrossegar fins al CAP d'urgències.

Sempre espera a l'últim moment per anar al metge, li explico a l'especialista, que li diagnostica una intoxicació alimentària i li clava una esbroncada per no haver vingut abans. Podia haver estat més greu del que ha estat, remarca.

Realment, a vegades penso que sembla que a l'Aurora li agradi fer-me patir.

UNA INTOXICACIÓ ALIMENTÀRIA, M'HA DIT EL METGE. Unes pastilles i tot arreglat. Que begui molta aigua, m'ha recomanat. Així ho faig, i l'endemà, quan em llevo, em trobo bastant millor i amb forces per enfrontar-me a l'optimisme del Manu. La manera com remena, enèrgicament, el cafè quan només són les set del matí.

Penso: Soc una dona de cinquanta-set anys que encara té molt a fer a la vida.

La vida, però, em posa entrebancs i, de camí a la feina, hi ha un accident de moto. L'autobús es queda aturat al carrer una bona estona, entre cotxes que no poden avançar i automobilistes histèrics. Els sostenidors m'estrenyen més que mai. Arribaré tard i hauré d'aguantar l'esbrincada del cap de personal. Un accident de moto?, repetirà escèptic per fer-me dubtar. Per provocar que em senti ridícula. És la veu de l'autoritat injectada en un cos acomplexat de metre seixanta. La mateixa veu que, sense mirar-me als ulls, va anunciar fa tres anys que em traslladaven de la llibreria al

supermercat. Encara no m'he tret l'espina. La nou del coll li pujava i baixava amb neguit quan va afegir que feia massa temps que treballava a la llibreria. Dècades. Des que vaig començar. I que volien potenciar la rotació dins l'empresa. Els ulls espurnejant amb crueltat quan hi va insistir: Ho pots agafar, i jubilar-te amb nosaltres, o deixar-ho.

L'argument de pes (implícit) que hi havia com a rerefons era que un parell de persones esperaven una vacant als GM per entrar a treballar. Si no acceptava, em farien fora.

Jo era reemplaçable.

Hi havia, a més, una realitat: creien que la meva «presència» no venia llibres. Pollastres sí, però no llibres.

Em va costar acceptar-ho, recordo quan arribo finalment als vestidors dels GM, el mocador del coll ben posat, amagant la papada, que acostuma a gronxar-se'm alegrement de dreta a esquerra mentre passo els productes pel lector del codi de barres. Després m'ajusto la canellera, ja preparada per enfrontar-me als riscos ergonòmics típics d'una caixa de supermercat: tendinitis; síndrome del canal carpià per realització constant de moviments repetitius de pressió amb la mà i d'extensió del braç; cervicàlgia i lumbàlgia resultants de set hores de feina asseguda en la mateixa posició.

No són els únics riscos que correm, penso en aterrar al súper i sentir la veu enfurismada del meu cap. També patim estrès i ansietat, una pressió enorme pel gran volum de feina que tenim i la velocitat a la qual s'ha de fer, amb interrupcions freqüents per atendre més d'un client.

Bon dia, saludo, tot i que evidentment no és un bon dia.

Avanço amb el cap cot pel passadís, seguida per les mirades enutjades de les companyes que s'han vist obligades a cobrir el meu buit. Entro la clau de pas a la caixa i comprovo que tot estigui al seu lloc. Començo a treballar:

Mà anònima diposita producte a banda transportadora. La meva mà (ungles pintades de color crema) l'agafa i el passa pel lector. Els ulls (parpelles amb ombra grisa) fixos en la llumeta verda del lector mentre mà anònima va afegint més productes. Ràpidament, agafo un altre producte i el passo de pressa pel lector per evitar que mà anònima m' enxampi. Agafo un altre producte i el passo pel lector. N'agafo un altre i el passo pel lector. N'agafo un altre i el passo pel lector. N'agafo un altre i el passo pel lector. N'agafo un altre i el passo pel lector. N'agafo un altre i el passo pel lector. N'agafo un altre i el passo pel lector.

Durant set hores, el meu braç és segrestat pel supermercat i convertit en apèndix d'una màquina, de la banda transportadora. Mentrestant, el meu somriure esdevé automàtic (llavis amb un lleuger color rosa). Poc intercanvi de mots amb els clients, si no són les consignes que donen des de direcció: *¿Tiene usted la tarjeta cliente?* i *Que passi vostè un bon dia.*

Una repetició constant, sense pensar i mecànica. Inèrcia i automatisme reproduïts en altres moments de la vida. També a casa. On em venen ganes de calar-hi foc quan arribo de la feina i veig el *Manu* escarxofat al sofà veient una cursa de Fórmula 1 en diferit. O mirant embadalit publicitat de cotxes.